

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAS NIÑAS

Espanya, 2020

Direcció i guió: Pilar Palomero

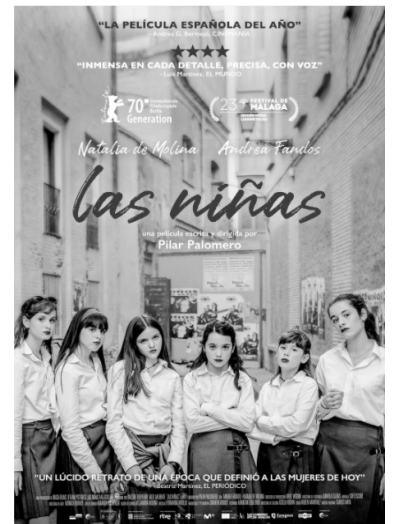
Intèrprets: Andrea Fandos, Natalia de
Molina, Carlota Gurpegui, Zoe Arnao

Durada: 97 min

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena: 04/09/2020

Els anys del canvi

Fa tres anys, la catalana Carla Simon va protagonitzar un dels debuts cinematogràfics més brillants dels últims anys amb *Estiu 1993*, un film que no només va rebre elogis unànims de la crítica i dels jurats de premis i festivals, sinó que va connectar, des de la seva sinceritat, el seu intimisme i la veritat que desprenien les seves imatges, amb tot tipus de públic sensible.

Encara que el plantejament de fons de *Las niñas* sigui força diferent, les dues pel·lícules tenen una sèrie de punts en comú en els que és inevitable pensar. Alguns tenen a veure amb l'estratègia de llançament i promoció o amb les circumstàncies de producció. Totes dues són òperes primes de directores joves debutants; ambdues estan produïdes per la mateixa productora, Valérie Delpierre -aquí amb la col·laboració d'un altre gran productor jove actual, Àlex Lafuente, el productor de *Entre dos aguas* d'Isaki Lacuesta-; ambdues han seguit el mateix camí de festivals, amb presentació mundial a Berlín a la secció "Generation K Plus" i posteriorment a Màlaga, on totes dues van acabar guanyant la Biznaga d'Or, el màxim guardó del festival; ambdues estan ambientades en el mateix moment temporal singular, els inicis de la dècada dels 90 amb un allau de canvis estructurals, econòmics i socials; i en totes dues, les protagonistes són nenes, més joves en el cas del film de Carla Simón, pràcticament pre-adolescents en el cas del debut de Pilar Palomero.

Per tant, camins paral·lels en l'edificació de la carcassa de producció, un element fonamental per posar unes bases sòlides sobre les que construir la part creativa de la pel·lícula. Abans mencionava el paper decisiu de Valérie Delpierre i és que alguna cosa de màgia té aquesta productora francesa -afincada des de fa molts anys a Catalunya- amb les pel·lícules de nens. L'ingent esforç de càsting -per *Las niñas* van fer proves a gairebé 1.000 nenes buscant les intèrprets ideals- és un element fonamental per dotar de naturalitat cadascuna de les escenes de la pel·lícula. I això també passava a *Estiu 1993* i passa a *Uno para todos* de David Illundain, una altra producció de Valérie Delpierre que justament s'estrena d'aquí a dues setmanes. Aquesta feina de càsting més l'acompanyament i coaching de les actrius

-molt joves i sense cap experiència professional en la majoria de casos- és un pilar bàsic per la fluïdesa de l'acció dramàtica, especialment en el tractament dels diàlegs, però també de les mirades i dels moviments escènics. I aquestes tres pel·lícules que hem citat comparteixen aquest intangible, una profunda credibilitat que entra de ple en l'espectador.

Las niñas té un confessat perfil autobiogràfic. Pilar Palomero ha explicat en diverses entrevistes que la idea de la pel·lícula li va venir quan va trobar un quadern que havia escrit a l'escola de monges quan tenia 14 anys. I que allò va ser una revelació, perquè es va adonar de com diferent era la seva perspectiva de la realitat en aquell moment respecte a com és ara. I com interioritzats i normalitzats tenia una sèrie de comportaments -el component masculista de la societat, el perfil punitiu de la religió, les marcades fronteres entre les classes socials, etc- que actualment són vistos d'una forma molt diferent. L'òpera prima de Palomero té tots els elements clàssics del que els anglosaxons anomenen *coming of age*, les pel·lícules sobre el creixement personal i l'aprenentatge vital, sobretot aquelles en les que els protagonistes són infants o adolescents. Els personatges del film tenen una marcada evolució psicològica i emocional sota l'atenta mirada de la càmera de Palomero, que capta aquells gestos imperceptibles, aquells moments més íntims i el xoc socio-cultural entre una realitat tancada amb olor a naftalina que s'està quedant obsoleta i una alenada d'aire fresc modernitat, canvi i trencament que s'obre pas a passes de gegant. En la combinació entre aquesta mirada sincera però intimista i aquesta dimensió contextual molt més àmplia, trobem els grans encerts d'un altre debut per emmarcar i d'una directora a la que haurem de seguir molt de prop els propers anys.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona